

UZASADNIENIE

M. S. został obwiniony o to, że w dniu 14 października 2015 roku około godziny 12:20 w miejscowości R., na skrzyżowaniu ulic (...) z ulicą (...), jako kierujący samochodem marki D. (...) nr rejestracyjny (...), jadąc ulicą (...) i wykonując manewr skrętu w lewo w ulicę (...), nie zachował bezpiecznego odstępu podczas manewru wymijania z kierującą rowerem A. B., jadącą ulicą (...) w kierunku ulicy (...), zjechał na jej pas ruchu czym spowodował, iż kierująca rowerem straciła panowanie nad pojazdem i przewróciła się na ww. samochód, czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, **tj. o czyn z art. 86 § 1 kw**

Sąd Rejonowy w Radomsku wyrokiem z dnia 09 marca 2016 roku w sprawie VI W 558/15 uznał obwinionego M. S. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 14 października 2015 roku około godziny 12:20 w miejscowości R., na skrzyżowaniu ulic (...) z ulicą (...), jako kierujący samochodem marki D. (...) nr rejestracyjny (...), jadąc ulicą (...) i wykonując manewr skrętu w lewo w ulicę (...), nie zachował bezpiecznego odstępu podczas manewru wymijania się z kierującą rowerem A. B., jadącą ulicą (...) w kierunku K. z zamiarem skrętu w lewo, zjechał częściowo na jej pas ruchu powodując, iż kierująca rowerem wystraszyła się, zahamowała rowerem, na skutek czego straciła panowanie nad pojazdem, przewróciła się, uderzając głową w wyżej wymieniony samochód, czym obwiniony spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. czynu wypełniającego znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw i na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył karę grzywny w kwocie 200 złotych

- zasądził od obwinionego kwotę 30 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 120 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Wyrok ten zaskarżył w całości obwiniony.

Apelacja wywiedziona została z podstawy prawnej art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk.

W konkluzji obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez jego uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy nie podzielił ani zawartych w środku odwoławczym zarzutów ani też wywodów przytoczonych na ich poparcie.

Nie ulega wątpliwości, iż czyniąc ustalenia faktyczne w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy stanął przed alternatywą, której z grup dowodów dać wiarę: wyjaśnieniom obwinionego M. S., czy też zeznaniom pokrzywdzonej A. B..

Weryfikując wersje wymienionych Sąd Rejonowy słusznie posiłkował się nagraniem z monitoringu, które wprawdzie nie zarejestrowało przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie ale dawało możliwość zaobserwowania jaki był tor jazdy pokrzywdzonej.

Obwiniony w swoich wyjaśnieniach zaprzeczał aby wykonując manewr skrętu w lewo, w ulicę (...), spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez zmuszenie pokrzywdzonej do gwałtownego hamowania i dalszych tego konsekwencji. Twierdził, iż winną całego zajścia była ta ostatnia, wszak jej jazda rowerem przebiegała nieprawidłowo. Nie poruszała się blisko prawej krawędzi jezdni, jechała niepewnie, kołysała się, omijała nierówności na drodze. Tym czasem nagranie z monitoringu nie daje podstaw do twierdzenia, że zachowanie ww. podczas jazdy miało taki przebieg. Na nagraniu jednoznacznie widać, że pokrzywdzona kierowała rowerem pewnie, nie wykonywała żadnych skrętów ani ruchów świadczących o nieumiejętnym poruszaniu się na drodze. Zachowała też warunki szczególnej ostrożności poruszając się blisko prawej krawędzi jezdni. Jakkolwiek powyższe nagranie nie zarejestrowało momentu, w którym to doszło do zdarzenia będącego przedmiotem osądu ani momentu, w którym tor jazdy pokrzywdzonej wskazywał, że ta zamierza wykonać skręt w lewo tudzież sygnalizuje jego wykonanie

(nagranie zarejestrowało tylko wykonanie bezkolizyjnego skrętu w lewo, na znajdujący się przed przedmiotowym skrzyżowaniem pasaż handlowy, przez rowerzystkę poprzedzającą pokrzywdzoną), ponieważ monitoring nie obejmował zasięgiem skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...), to jednak nie pozostawia żadnej wątpliwości, iż wersja obwinionego jakoby to pokrzywdzona nieprawidłowo jechała rowerem jest niewiarygodna.

Znamienne pozostaje również to, że pokrzywdzona nie starała się przedstawić przebiegu zdarzenia w sposób bardziej niekorzystny dla obwinionego, niż w rzeczywistości miało to miejsce. Zważyć należy, iż jej zeznania nie wskazywały aby samochód obwinionego w nią uderzył. Sama spadła z roweru, ze strachu że obwiniony wobec nieprawidłowo wykonanego manewru skrętu podjechał blisko niej. Wówczas gwałtownie zahamowała, straciła równowagę i upadła uderzając głową w samochód podsądnego.

Jakkolwiek obwiniony nie uderzył w jadącą rowerem pokrzywdzoną, to jednak wykonując manewr skrętu spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez zmuszenie ww. do gwałtownego hamowania i dalszych tego konsekwencji. Gdyby wykonując manewr skrętu postąpił on w sposób, do jakiego był zobowiązany w myśl zasad obowiązujących w ruchu drogowym, nie doszłoby do całego zajścia.

W oparciu o przeprowadzone dowody, które zostały właściwie ocenione przez Sąd pierwszej instancji, wniosek apelacji o tym, iż przyczyną sytuacji drogowej będącej przedmiotem osądu było nieprawidłowe zachowanie pokrzywdzonej był nieuprawniony i nie mógł prowadzić do uniewinnienia obwinionego od przypisanego mu wykroczenia.

Sąd Rejonowy prawidłowo ukształtował orzeczenie o karze wymierzonej obwinionemu za przypisane mu wykroczenie. Kara grzywny w wysokości 200 złotych jest zgodna z dyrektywami wymienionymi w art. 33 kw oraz uwzględnia dyspozycje art. 24 § 1 kw.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie kosztów postępowania odwoławczego stanowiły przepisy wskazane w części dyspozytywnej wyroku.